

## Γιά την τοπική Θεομητορική έορτή προς τό Ἐκκλησιαστικό πλήρωμα τῆς Παιονίας

Ἀδελφοί μου ἐν Κυρίῳ πάντες ἀξιοτίμητοι καί ἐπώνυμοι (ἀπό τούς τά πρῶτα φέροντες μέχρι καί τούς ἀπλουστέρους), μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί μέτοχοι τῆς σωτηρίας, ὅσοι μετέχετε παρόντες, τρίτη μέρα πάλι σήμερα, τοῦ διαρκοῦς ἑορτασμοῦ καί τοῦ καθιερωμένου σημερινοῦ “καταληκτικοῦ τοπικοῦ ἑορτασμοῦ”... εὐλογημένοι προσκυνητές καί κατά χάριν παιδιά τῆς Παναγίας μας Γουμένισσας, ὅσοι μετείχατε τοῦ δεκαπενθημέρου τῶν θείων Λειτουργιῶν καί τῶν ἱερῶν Παρακλήσεων (πάντα πιστοί, “ἀπό τό χρέος μή κινοῦντες”, κατά τήν παράδοση ὅσων ἐλευθέρωσαν τό Ρωμέικο μέ ἡρωϊσμούς καί αὐτοθυσίες), καί ὅσοι πανταχόθεν ἀκουστικά καί νοερά, συνευχόμενοι πνευματικά, μετέχετε σήμερα τῆς Θεομητορικῆς εὐλογίας τῆς Γουμένισσας· ἡ εὐλογία τῆς Παναγίας μας εἶναι ἀτέλειωτη καί φωτίζει μέ θεία χαρμοσύνη ὅλους τούς οὐρανίους καί τούς ἐπιγείους, γιατί ἴσταται ἀκατάπαυστα δεομένη ὑπέρ τοῦ κόσμου ὅλου καί... (θαυμάσατε πανάγια Μητρική στοργή!) περιμένει καί παραμένει ἡ Παναγία μας προσδεόμενη τῆς δικῆς μας ἀγαπήσεως, γιά νά μᾶς γεμίσει μέ τήν ἀπέραντη Θεομητορική Της εὐλογία!

Πρέπει νά τό θυμηθοῦμε καί αὐτό:

Ὁ Θεός, πού μᾶς ἔπλασε καί μᾶς ἔσωσε, σέβεται τή θεοδώρητη ἐλευθερία μας, τήν ὁποία ἀνά τούς αἰῶνες συστέλλουν καί περισυστέλλουν καί ἀποσυστέλλουν ἀπό ἀνάγκη εὐταξίας οἱ ταξινομοί τῶν δικαιωμάτων καί οἱ ταξιθέτες τῶν ρόλων!

καί ὅλοι οἱ ἐνθεωμένοι, μέ πρώτηστη τήν Παναγία μας, καί αὐτοί μετά Θεόν μόνοι σέβονται τέλεια τή θεοδώρητη ἐλευθερία μας, ὅχι μόνο στίς ἐπιλογές, ἀλλά καί στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τίς ἀνελευθερίες καί ψευδαισθήσεις μας.

«Γνώσεσθε τήν ἀλήθειαν, καί ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» ἔλεγε ὁ Κύριος στούς συγχρόνους τῆς ἐνανθρωπήσεώς Του (καί σέ ὅλον τόν κόσμο διά τοῦ εὐαγγελίου). Καί συνέχιζε καί συνεχίζει σέ μᾶς σήμερα: «Ἐγώ εἰμι ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἄν ἀποθάνῃ, ζήσεται· καί πᾶς ὁ ζῶν καί πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ μή ἀποθάνῃ εἰς τόν αἰῶνα».

Εὐαγγελίζεται τήν ζωοποιό καί σωτήρια καί ὄντως ἐλευθερωτική ἐμβίωσή Του, ἄνευ τῆς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει μιά βιούμενη-νέκρωση, μιά βιούμενη-ἀποστέρηση τῆς ἐνθέου ἐλευθερίας καί ἐγχριστωμένης ζωῆς.

Εἶναι ἐκεῖνο τό ἀτυχέστατο βίωμα ἢ μελάνωμα, πού πολυδιαφημίζεται ὡσάν νόμιμο ναρκωτικό τοῦ πανανθρώπινου πολιτισμοῦ, ἐνός πολιτισμοῦ πού ξοδεύει τά πάντα γιά νά ξεπεράσει τή Σελήνη καί ἀδιαφορεῖ γιά τόν ἄνθρωπο δίπλα του, ἐπειδή ἀδιαφορεῖ γιά τόν ἀληθινό Θεό τόν ἐνεικονισμένο στήν ἀρχική θεογενετική ἀνθρώπινη πλάση καί (διαρκῶς ὑπαρκτική) διανθρώπινη δόμηση. Πότε θά ἀφυπνισθοῦμε;

Ὁ λαμπρός ὑμνολόγος τῆς Κοιμήσεως θά μᾶς ἔδειχνε πολύ λιτά καί ἀπλά ὅτι «καί τοῦτο δέ εἰδέναι δεῖ, ὅτι ὁ Θεός οὐ κολάζει τινά ἐν τῷ μέλλοντι, ἀλλ’ ἕκαστος ἑαυτόν δεκτικόν ποιεῖ τῆς μετοχῆς τοῦ Θεοῦ. Ἔστι μὲν ἡ μὲν μετοχή τοῦ Θεοῦ τρυφή, ἡ δέ ἀμεθεξία αὐτοῦ κόλασις» (Ἰω. Δαμασκηνοῦ, Κατά Μανιχαίων, PG 94, 1545D-1548A).

Ὁ Θεός κάνεναν δέν κολάζει στό μέλλον (οὔτε καί στό παρόν), ἀλλά ὁ καθένας μας καθιστᾷ τόν ἑαυτό του δεκτικό τῆς μετοχῆς τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος μετέχει στό Θεό, χαίρεται.

Ὅποιος δέν φρόντισε νά δεχθεῖ τήν ἐν Χριστῷ μέθεξιν στό Θεό, τήν ἐκκλησιαστική μέθεξιν τοῦ Θεοῦ, τήν θείαν κοινωνία, τό συνεῖναι Θεῷ, αὕτη ἡ τραγική ἀμεθεξία εἶναι ἡ κόλαση, μιά κόλαση ἀφόρητη, πῶ ἀφόρητη κι ἀπό τίς πυρκαγιές πού κατέθλιψαν τά σωθικά μας.

Κάλεσμα σχέσης, κάλεσμα ἐλευθερίας, κάλεσμα κοινωνίας, κάλεσμα βιωματικής ἐνότητος μέ τό Θεό τῆς ἐνανθρωπήσεως, (κάλεσμα καί πραγμάτωση) αὐτό εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καί αὐτό ὑπηρετεῖ ἡ Παναγία μας.

Προσφέροντας τά ἀμέτρητα δωρήματα τῆς ἀτέλειωτης κι ἀστείρευτης Μητρικῆς προστασίας Της καί προμηθείας καί παραμυθίας, σ' αὐτό τό μοναδικό στόχο ὄντως ζωῆς προσκαλεῖ τήν ἐθελο-θέλησή μας, τήν ἐθελο-ἐλευθερία μας, τήν ἐθελο-προθυμία μας, τήν ἐθελο-λαχτάρα μας: νά βρισκόμαστε σέ μιά ἰσοτιμία στοργῆς μαζί Της καί μέ τόν Υἱό καί Θεό Της καί Θεό μας.

\*\*\*

Ἡ Παναγία μας εὐρίσκεται σέ ἓνα διαρκέστατο ἀνοιχτό διάλογο συμπαθείας καί ὑποδοχῆς, εὐσπλαχνίας καί παραμυθίας, προστασίας καί εὐεργεσίας, ἔμπνευσης καί σωτηρίας, ἀγιασμοῦ καί τελειοφορίας μέ τόν καθένα καί μέ ὅλους μας, ὅσους Τήν ἀποζητοῦν καί ὅσους θά μπορούσαν νά Τήν ἀποζητοῦν, μετανοοῦντες.

Εἶναι τόσα τά περιστατικά σέ κάθε γωνιά Ὁρθόδοξης εὐλάβειας, εἶναι τέτοιος ὁ ἀνοικτός διάλογος, ἡ ἀνοιχτή γραμμή τῆς Παναγίας πρός ἐμᾶς, πού δέν ἐπαρκοῦν ἀναρίθμητες “πιστοποιημένες” ἱστορικές ἐπωνυμίες νά τόν ἐκφράσουν καί νά τόν διασώσουν, νά τόν ἐξυμνήσουν καί νά τόν τραγουδήσουν (ἂν θέλετε)!

Ὀνομασίες ἱερώνυμες καί χαρακτηρισμοί ἀγιόλεκτοι καί εὐεργεσίες θεόλεκτες πλημμυρίζουν τίς καρδιές καί τίς συνειδήσεις μας, σέ κάθε μεριά τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ κόσμου, μέ σύμβολο τή Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τήν Ὑπερύμνητη Κυρία Θεοτόκο, “τήν Κυρά τήν Δέσποινά μας” (ἀκόμη καί τῶν συμβολικῶν μας ἐθνικῶν ἐγκωμιασμάτων).

Τί λέγω;

Ὅχι ἀπλῶς εὐρίσκεται ἡ Παναγία μας σέ ἀνοιχτό διάλογο μέ τήν ἐλευθερία μας, μέ τήν συνειδήσή μας, μέ τήν ὑπαρξη καί τή ζωή μας, ἀλλά ἡ ἴδια ἡ Παναγία μας εἶναι ἓνας ὁλάνοιχτος διάλογος Μητρικῆς στοργῆς πρός τά σύμπαντα καί τούς συνάπαντες, ἐνθεωμένη ὅλη καί κινουμένη ἀκατάπαυστα στή μέθεξη τῆς Ἀγίας Τριάδος καί στή δική μας εὐεργετική πρόσδεξη καί ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὅλοι οἱ οὐρανοί καί ὅλα τά ἐπίγεια (ἐκτός ἀπό τίς ἐπίμονες ἐπίμαυρες διαθέσεις), ὅλα τά ἄλλα κι ἐμεῖς ἀκόμη στίς εἰλικρινά ἀνθρωπινές μας στιγμές, ὑπάρχουμε (κι ἄς μὴν τό νιώθουμε) παιδία-τρυφητές τῆς δικῆς Της πανάχραντης Θεομητορικῆς Μητρότητος. Ὅπως θά μᾶς ἐξηγοῦσε ἓνας μέγας Θεσσαλονικίος ἅγιος θεολόγος καί ἀνθρωπιστής, ὁ Τριαδικός Θεός γιά τήν Παναγία ἐφτιαξε τόν κόσμο, καί τήν Παναγία γιά τή σάκρωση τοῦ Υἱοῦ Της καί Σωτήρα μας.

Ἀνακεφαλαιώνει τόν κόσμο ὡς θεόκτιστο καί θεόσωστο. Καί προσφέρεται διαρκῶς ἡ Παναγία μας στόν κόσμο, γιά νά παραμένει ἐθελούσια θεόκτιστος καί θεόσωστος.

Τό πρόβλημα ὅμως τό ἔχουμε ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, οἱ χωριζόμενοι ἀπό τήν κατά Χάριν Μητρότητά Της πρός τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, πρός τό σῶμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καί Υἱοῦ Της, τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ.

Ἄλλοι ἐνσωματωνόμεθα μέ τήν πίστη καί τό βάπτισμα καί τήν ἐκκλησιοποίηση. Ἄλλοι ὅμως ἀποποιοῦνται νοχελικά τό δῶρημα, μέ τίς προφάσεις τῶν χιλίων-δύο ἐκδοχῶν τοῦ παντοειδοῦς καί ἀδιαβάθμιστου ὑπαρκτικοῦ ναρκισσισμοῦ.

Εἶναι μιά ἄλλη ὀλεθριότερη καί μαζικότερη “πανδημία” αὐτή: ἡ “πανδημία” τῆς αὐτο-τέλειας, τῆς

αὐτο-δυναμίας, τῆς αὐτ-άρκειας, τῆς αὐτο-δοξίας, τῆς αὐτο-νομίας, τῆς αὐθ-αιρεσίας, μιᾶς παθολογικῆς εἰδωλοποίησης τοῦ “ἑαυτός”, πού φθάνει στήν ἐγγείωση τῆς “αὐτείδωλης” ζωῆς, ἀκόμη καί μέ θρησκευτικές ψευδαισθήσεις ἐπάρκειας ἢ (τό χειρότερο) μέ τόσες καί τόσες ἐνείδωλες θρησκευτικότητες καί ιδεολογήματα. Ἐρήμην τῆς ἀληθινότητας τοῦ ἀνθρώπου!

Κι ἄς ἔλαμψε ἡ ἀληθινότητα τοῦ ἀνθρώπου παντέλεια στό πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος. Κι ἄς ἐκφράσθηκε τέλεια στό πρόσωπο τῆς Παναγίας καί ἀκτινοβολεῖται διαρκῶς ἀπό τήν Παναγία μας καί τοὺς Ἁγίους (μέχρι καί τῆς ἐποχῆς μας καί στοὺς αἰῶνες)...

Ὅλα ὅσα ψάλαμε ἀνά τήν Ὁρθοδοξία, αὐτές τίς μέρες, καί τά ψάλλαμε ἐδῶ διπλά, γιά νά τά ξαναψάλουμε στίς 23 τοῦ μηνός, εἶναι κυρίως μιᾶ ἐγκωμιαστική μελωδία ἀπέραντης εὐγνωμοσύνης, ἀλλά καί μιᾶ μελωδία ἀφυπνιστική γιά τόν πολύ λήθαργο τοῦ καθολικοῦ ἐθισμοῦ ὅλων μας σέ μιᾶ συμβατική ἐπιβίωση. «Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετά σοῦ ὁ Κύριος [καί διά σοῦ μεθ’ ἡμῶν, θά συμπληρώσει ἄλλος ὕμνωδός]...».

«Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετά σοῦ ὁ Κύριος ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ διά σοῦ τό μέγα ἔλεος». Μέ δυνά ποιητικές φόρμες ὁ λαμπρός ἀποτυπωτής ἐνός πολιτισμοῦ ἐξέφραζε τό ἐκκλησιαστικό γεγονός καί μυστήριο: ὁ δημιουργός Κύριος καί ὁ θεοσυντήρητος κόσμος (μέ τήν ζωοποιό χάρη τῆς θείας πρόνοιᾶς Του) χάρη στήν Παναγία εὐρισκόμεθα πάλι σέ μιᾶ τελειότερη καί παντέλεια καί θεία κοινωνία μέ τήν ἐνανθρωπισμένη παρουσία Του, κι αὐτό μᾶς τό προσφέρει ὁ Θεάνθρωπος ἐνανθρωπήσας ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου. “Μέγα ἔλεος” εἶναι ἡ μέθεξι τοῦ Κυρίου, ὁ μετεχόμενος Θεός τῆς θείας ἀποκαλύψεως καί τῆς θείας λειτουργίας καί τῆς θείας κοινωνίας καί τῆς ἐνθεωμένης ζωῆς. Γιά νά φθάνουμε καθημερινά νά καρπούμεθα πλήρως αὐτό τό “Μέγα Ἐλεος”, τή θεομεθεξία, τή χριστομεθεξία, «ὁ Θεός ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καί (ἡμῖν) τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη».

Κλειδί αἰώνιο καί ἄχραντο καί ἄφθαρτο αὐτῆς τῆς παρουσίας Του καί τῆς μονιμότητός Του “ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν” καί “μεθ’ ἡμῶν” καί “ἐν ἡμῖν” καί “σύν ἡμῖν”... εἶναι ἡ Παναγία. «Ἐκ Παρθένου γάρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος καί ἐκ ταύτης προελθὼν μετά τῆς προσλήψεως, εἷς ἐστὶν Υἱός, διπλοῦς τήν φύσιν, ἀλλ’ οὐ τήν ὑπόστασιν”. Γιά μᾶς ὁ Παντέλειος καί Προαιώνιος ἔγινε καί ὁλότελα ἄνθρωπος καί κατά τοῦτο ἀνθρώπινος ὡς Θεάνθρωπος.

Ποιός μᾶς Τόν χάρισε; Ποιός μᾶς Τόν χαρίζει;

Αὐτός ὁ ἴδιος κατά τήν βουλή τήν ἐνδοτριαδική.

Καί ἡ Παναγία μας κατά τήν ὑπακοή Της, τῆς τέλειαις ταπεινώσεως καί ὑπακοῆς, τῆς τέλειαις ἀγνότητος τῆς διατηρημένης γιά τό μυστήριο τῆς Ἐνανθρωπήσεως, δηλαδή γιά ὅλους ἐμᾶς καί γιά ὅλους τοὺς ἀγγέλους καί γιά ὅλα τά σύμπαντα καί ὅλη τή φύση.

Χάρη στήν Παναγία, μετέχουμε στόν δεδορημένο Σωτήρα καί Κύριο.

\*\*\*

Μετέχουμε, ὅμως;

Τό ἀποδεικνύει ἐν μέρει ἡ φιλοτιμία τῆς ἀνθρωπιᾶς καί τῆς φιλανθρωπίας, ὅπως τοῦτες τίς μέρες ἀνά τήν Ἑλλάδα μέ τίς προσφορές γιά τοὺς πυροπαθεῖς, ἀκόμη καί μέ τοὺς θανάτους-σύμβολα τῶν μακαρίων ἐθελοντῶν πυροσβεστῶν.

Τό ἀποδεικνύει ἐν μέρει ἡ φιλοτιμία τῆς νηστείας καί τῶν Παρακλήσεων τοῦ Δεκαπενταγούστου, ὅπως καί ἡ κοσμοσυρροή τῶν προσκυνητῶν (μέ τήν γνωστή πιά ἀπαραίτητη διακριτικότητα).

Όμως, θέλουμε ακόμη πολλά, για να μετάσχουμε στον δωρημένο Σωτήρα και Κύριο, που σε μας Τόν δείχνει και Τόν προσφέρει ή Θεοτόκος. Έκοιμήθη σαν άνθρωπος, μετέστη ως όλη ένθεωμένος άνθρωπος. Τό βλέμμα Της στέκει ακοίμητο και τό ίδιο στοργικό, σε όσους Τήν εὐλαβούνται και σε όσους Τήν καταφρονούν.

Δίχως τήν Παναγία μας σαν ὀξυγόνο ακοίμητης προσευχητικῆς ὑπαρξης, σαν ὀξυγόνο ἐνθέου προνοιακῆς ἀναπνοῆς, θά εἶχε σβῆσει ὁ κόσμος. Ἡ Παναγία μας εἶναι ὁ “παράδεισος τοῦ ἀφθάρτου παραδείσου μας”, ἡ αἰώνια Μητέρα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ ἐνανθρωπισμένου Θεοῦ μας (τοῦ ἀληθινοῦ παραδείσου).

Γονυπετεῖς νοερά και αἰσθητά ὅλοι μας, ἀνά τόν κόσμο και τήν Ἑλλάδα, ἄς ξαναψάλουμε τό ἐλπιδοφόρο προσ-αναστάσιμο τροπάριο τῆς θείας Λειτουργίας και τοῦ Ὁρθρου. «Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι ἐν σοί, Παρθένε ἄχραντε· παρθενεῦει γάρ τόκος, και ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετά τόκον Παρθένος και μετά θάνατον ζῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τήν κληρονομίαν σου».

Γιά να ἀρχίσουμε να ξαναθυμόμαστε τό ρεαλισμό τῆς ζωντανῆς και ζωηφόρου πίστεως, που τόσο μᾶς χρειάζεται για τό ρεαλισμό τῆς καθημερινότητος, για τό ρεαλισμό τῆς διαχείρισης τῶν κοινῶν και τῶν πολιτικῶν πραγμάτων και για τή συμμετοχή μας τελικά στήν ἱστορία τοῦ κόσμου.

Ὡστε να τό καταλάβουμε και να τό διαλαλοῦμε στήν πράξη, ὅτι ἡ Παναγία μας εἶναι “ὁ κόσμος” (τό μοναδικό αἰωνικό στολίδι) τῆς ἱστορίας.

**τῆς ὑπερύμνητης στοργῆς και προστασίας τῆς Παναγίας μας  
προσδεδόμενος μεθ’ ὑμῶν και τῶν ἀπανταχοῦ**

**†Ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος**